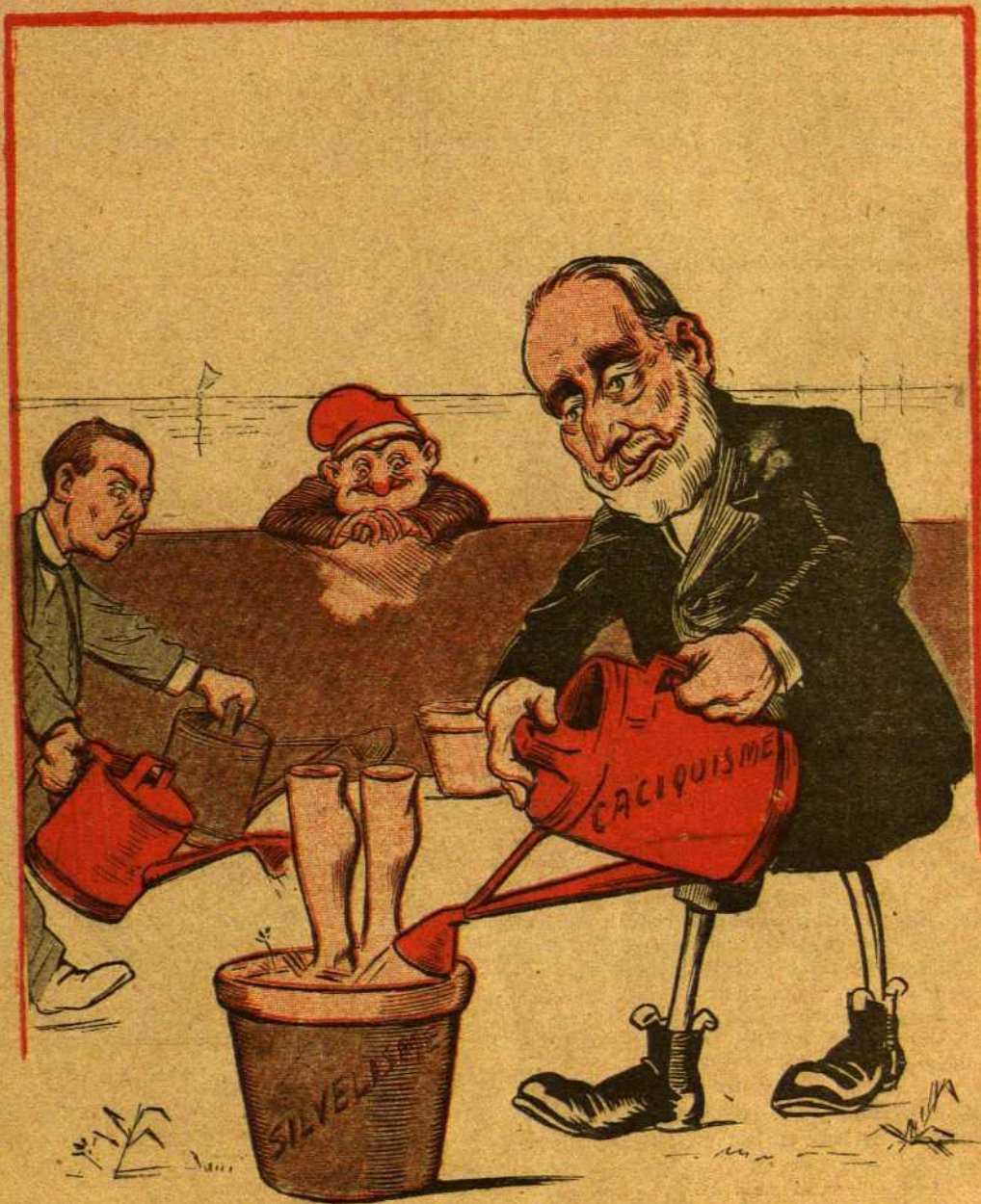

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

PANTORRILLCULTURA

¡Cu-Cut!—Ja podeu regarlas forsa
que perdereu tot el temps,

donchs aquets trossos d'estaca
ja no arrelarán may més.

LISTA DE LA BOGADERA

No fuera yo Figaro, es a dir: no'm firmaria jo Lleixiu, si no les una bona bogada de tot lo esdevingut y succeit en la memorable sessió municipal en que va votarse l'arrendament de consúms y alguna altra cosa que va fer botar dels seus sitials a més de quatre regidors que, segóns murmuracions de malas llengüas o de mals dialectos, més que partidaris de aquest arrendament ho eran de que'ls hi arrendessin la ganancia; mes no hi ha hagut de qué, com veurá el curioso lector.

Si tinguessim temps y espay y l'aviador Juandó estés en condicions de funcionar, ens remontaríam als temps—diguemne prehistòrics—de las comissions municipals de Consúms pera que'ls nostres lectors sapiuessin el per qué de molts de las cosasas succeidas en la sessió del día 11; però deixém aquesta feina de documentació pera'ls senyors que's cuidan de confeccionar el "Manual de Novells Ardits" o per aquells que'ls substituirán en la tasca de coleccionar aconteixements, donchs, endarrerits com están d'algunas centurias, no és facil que la sessió de referencia passi a immortalisarse a las páginas del esmentat llibre abans del sigle XXV, época en que, probablement, els ossos de l'Odón de Buen ja no tindrán res que envejar als del Hipparion antidiluvial.

Per totas aquestas rahóns y proporcions és que agafarém las cosas de més a la vora, retrayent el fet de que, havent donat lloch en totas épocas els drets de consúms als torts més inconcebibles per part dels que intervenían en la administració dels mateixos, els catalanistas al entrar al Municipi varen creures ab el deber de copar la Comissió corresponent a fi y efecte d'evitar ocasions que a n'aquí com per tot arreu sempre son las que fan el lladre.

Ab tot, els catalanistas no havían comptat ab una cosa y és que's donan casos en que'l lladre és qui ta las ocasions y és per semblant motiu que no se'ls hi va perdonar aquella dictadura féntselshi una guerra tal, que si la paciència pagués drets d'entrada ja'ls dich jo que s'haurían arruinat de tanta com n'han hagut de consumir y passar pel fielat de las sevas bonas intencions.

Per altra part, com el seu sanitó agabellament de cárrechs dintre la Comissió tampoch produía del tot els efectes desitjats, donchs mentres el nomenament de personal fós d'exclusiva competencia dels alcaldes de R. O. oberts a tots els vents caciquistas, no calía pensar en una regeneració positiva de la renda municipal més important, els catalanistas varen pensar en l'arrendament que, sobre proporcionar al Municipi positivament ventatjas materials, no hauría exposat com ara en tant d'extrém el bon nom dels regidors que forman y formarian en lo successiu la Comissió corresponent, en la que, com sempre, hi ha hagut de tot, solent pagar molts cops els justos las faltas dels pecadores.

No cal dir que l'arrendament dels consúms representava pels que desde dintre o desde fora del Municipi hi intervenían positivament, la mort de tota espe-

rança, y no dirém la pérdua de las sevas ilusions, sinó de las sevas realitats.

Ab tot, el presentiment de que'ls catalanistas acabarian per sortirse ab la seva, era gairebé general; aixís és que, tot fulminant públicament anatemas als partidaris del arrendament, no's donavan de menos en privat de fer coneixensa ab el presunt arrendatari.

Peró va venir la sessió, y el miracle va ser que alguns dels que estavan conformes ab que l'arrendament se fes baix el tipo de 17 miliens, que beneficiava més al arrendatari, varen votar en contra'l dictámen de majoria que proposava'l de 18 miliens, més beneficiós a la ciutat.

¿Cóm s'ho esplican vostés aixó? Nosaltres no hi sabém veure altra cosa que la cantitat que representa la diferencia entre 17 y 18 miliens, o sigui la d'un milió, y un milió fa com la gracia de Deu, que ben repartidet arriba per tothom.

Sentat aquet punt, tots els misteriosos incidents de la sessió del día 11, resultan més clars que l'aigua de Canaletas quan las rovinadas no la enterboleixen; se comprén perfectament a lo que tirava'l senyor Cambó ab las sevas reticencias; és prou expressiva la cara de desenterrats que feyan els regidors partidaris abans del arrendament y contraris del mateix a darrera hora; son més que eloquents els crits que feyan pera amagar la por els que més tenían que callar; és altament comprensible la retirada d'algún regidor, no sols del saló de sessions, sinó fins de la Casa Gran, y finalment queda fora de tot dubte el per qué de la obstrucció feta al projecte ab proposicions tan escabelladas com las de 19.900,000 y pico de pessetas y fins de 30 miliens que fan del tot impossible l'arrendament.

Ab tot, fora injusticia no classificar per grupos als contraris que a última hora va tenir l'arrendament, donchs encara que tots anavan a un fi, els camins empresos eran diferents; els uns drets, y esgarriats els altres.

Els regidors que votaren en contra'l dictámen de majoria poden dividir-se en tres menas: els de convic-

UN PEGOT APROFITAT

—Las plujas d'aquestos días han sigut un be de Deu. Al menos tindrè pastetas per aquest any y'l que ve.

ció (en Sunyol, en Salas Antón y algún altre *rara avis*): els d'*afició*, o siguin els qui han demostrat especial *interés* per lo de Consúms y desitjos de lluir las sevass condicions administrativas (en Nuri, en Mir y Miró, l'Odón de Buen, en Selvas y en Serrallera) y uns quants altres ben coneguts pels seus atachs a l'actual Comissió de Consúms, ab desitjos manifestos de fer el sacrifici de substituir-la a fi de rellevar als que ara la componian dels malsdecap que'ls donava. Altres, en fi, com els senyors Fabra, Grañé, Buxó, Estrany, Ruiz Alá y uns quants més que temps enrra votaren l'arrendament y que fins pochss díass abans de la sessió del dijous passat n'erant partidaris entusiastas, plens de despit varen votar en contra, qui sab si ab la ilusió de que vindrán temps millors en que será possible votar l'arrendament en forma tal, de que'l futur arrendatari s'avingui a preparalshi arguments d'aquells que convencen fins a las pedras.

¿Qué'm diuen? ¿Que aquesta crónica no té final? Ja ho sé, però és que tampoch n'ha tingut encara lo del arrendament; o sinó veurán com tornarà a *colear*, porque de cúa ja'ls asseguro jo que'n porta molta.

LLXIV.

II BOLA VA II

—Pássihobé, senyor Codina.
—Estigui bo, don Rafael.
¿Cóm li va?
—Bé; muchas gracias.
¿Y vosté?
—Miri; anar fent.
—M'alegro molt de trobarlo.
—¿Y aixó? ¿qué li passa?
—Res:
sinó que fa quinze díass que vaig adquirir un bitllet y he pensat que fora indigne no ferli part a vosté, persona a qui distingeixo y aprecio desde fa temps.
—Miri. Li dono mil gracias pel molt interés que's pren. Però la vritat, ab la rifa jo no hi tinch gota de fé y ja m'he fet el propósit de no gastá un quarto més ab aqueixas tonterías, que no m'han de donar res.
—¿Qué'm conta, senyor Codina.
¿Vosté també és dels que creu que ab la rifa hi há tarugo?
¿Vosté també és dels que té aquesta horrible manía ficada a dins del cervell?
—Don Rafael, no sé qué dirli, però jo no puch ferhi més; el negoci de la rifa ni'm fa calor ni'm fa fret. Aixís com hi há individuu que s'encanta ab un bitllet y es fixa en si acaba ab zero, y si comensa ab un tres, y si suma vint el deixa, y si suma tretze el pren, jo en cambi m'estich mitg día plantat devant dels bitllets y no hi veig res que m'engresqui ni que'm despertí interés.
—Donchs miri; si jo li deya

com vaig teni'l pensament de gastarme doscents duros ab el *mil noranta set*, que és precisament el número que un servidor posseeix, estich del tot seguríssim y tinch el convenciment de que li vindrían ganas de gastarse uns quants dures. Tot aixó del tres y el tretze y el quinze y el nou y el deu, y si comensa ab un quatre, y si acaba ab dos o ab set, y si sumant son sanassos o si resultan parells, entench que son tonterías que no condeixen a res y que no més las segueixen els faltats d'enteniment. Però jo'm fundo ab altrass cosas, ab datos que valen més y que solen sé infalibles, com veurá vosté mateix. Figuris, senyor Codina, que deu fer cosa d'un mes que, quan entro al vespre a casa y un cop m'he tret el barret, m'adono que cau a terra un bossinet de paper. El cullo per veure qué era y em trobo que era un bitllet dels que donan al tranvia, que no sé cóm ni per qué portava a sobre el sombrero. Ab natural interés vaig fixarme bé ab el número: era el *mil noranta set*.
—Y be, qué?
—No's precipiti que ara tot just comensém. Guardo el papé a la butxaca y al cap de poch rato veig un burinot d'aquets rossos que voltava apropet meu. Aquesta mena de bestias portan sort; ja ho deu saber. Bueno. El sopar ja és a taula;

ENTRE GENT DE CUA

—Oye, oye: "El rey de Portugal ha dejao er *incórnito* en la estación."
—¿Quien zará eze *Incórnito*?
—Argán maleta portugués.

cap a sopar falta gent. Menjo sopa y la verdura y acabant m'agafa set. Donchs em poso vi a la copa y al aná a fé'l moviment de torná a deixar l'ampolla, vaig doná un petit copet y ipaí es gira la copa y queda tot el vi extés per sobre las estovallas. Ja no'm vaig aguantar més. Ho conto tot a la dona: el burinot, el paper y el vi, senyal infalible, el dato més... contundent de que la sort m'avisava. No podía perdre temps. Surto de casa depressa, comenso a voltar carrers y a seguir mitg Barcelona, per desgracia inútilment. Ni una *lotería* oberta; *afiguris* quin panteig. Al últim m'entorno a casa sufrint d'un modo crudel. La dona va aconselarme, y va donarme un consell: —Vesho a *consultá* a las *cartas*, — va dirme—no hi perdrás res.— L'endemá em llevo, em vesteixo y depressa com el vent em dirigeixo a una casa del carrer del Bonsuccés, ahont hi viu una senyora que ab poch rato y per poch preu, fa fé un discurs a las *cartas* que li dich que ni al Congrés. Entro y li faig desseguida una relació dels fets. Ella pren un joch de *cartas* las remena, las extén, las fa córrer, las combina y al cap de molt poch ratet em diu que a mi la fortuna fa molt temps que'm persegueix, que tinch de cobrar molts quartos, que guanyaré molts diners,

EL FANGUEIG D'AQUETS DIAS

LA SALVACIÓ D'UN NAUFRACH

—¡Ay válgum Deu! Quí sab cóm y quán arribaré a casa!

que tinch de treure la rifa
y que'l premi gros és meu.
Surto d'allí y no sossego
fins a donà ab el bitllet
que ja feya tantas horas
que duya al enteniment.
Per fi, al carrer de Fernando
el trobo... ¡gracias a Deu!
Y ara, per si aquestos datos
no li feyan prou el pes,
avuy he somiat toros:
¿qué me'n diu?

—Senyor Rafel,
que ni ab las cartas, ni els somnis
ni'ls burinots, jo no hi crech.
Tant me fa somiar granotas,
com toros, com carn, com peix;
jo dormo, y quan em desperjo
ja no'm recordo de res.
Y vaja, vosté ab la rifa
es veu que hi té molta fe
y creu seu el primer premi
que tot Espanya creu seu,
prò imaginis que la rifa
qui la treu és el Govern,
refiantse dels patricis,
que s'assemblan a vosté.
Ja ho he dit y ho repeteixo:
no vuy sapiguerhi res.
Contribucions imposadas
las pago y las pagaré;
en cambi las voluntarias
las deixo estar pels demés.
Y ara si vol que li dongui,
com amich, un bon consell,
no's fixi ab lo que somia,
perque aixó no vol dir res,
y si acás s'hi fixa massa
acabará finalment
siguent un somia truitas
y perdent l'enteniment.
Estigui bo, que tinch feina
y em sembla que ja és tardet.
—Pàssiu bé, senyor Codina.
—Vaya, buenas, don Rafel.

K. O. K.

Las Secas

COSTUMS QUE PASSARÁN

Eran fillas d'un de tropa y al poble tothom las co-neixia per las Secas ab cert fonament; també'ls deyan "el 111" y aixó venia de que, posantse totas tres de renglera, com de costum, afectavan aquella simétrica cantitat.

Com que eran casadoras, aixó per sempre més, so-vintejavan pels passeigs y teatres sens haver pogut cassar ni tan sols a tres tristos guerreros.

El passeig hont se las veyá més era la Rambla, ba-

—¡Socorro!..
—No tingui por, senyor, que ja le'n treurém d'aques-tas tasqueras.

tejada aixís pels decadents, invadida a tot' hora per vols d'aquells insectes de potas rojas que enverinavan l'atmósfera y quin instint era exhibir sos llampants colors. Aquell era, donchs, el camp d'acció de las tres secas, els tres lliris místichs, un vímet, una post y un mánech d'escombra.

El pare, un d'aquells braus guerrers que van con-quistarse tota una renglera d'islas, tenia per lema "Armas y letras", és a dir: escribía ab la espasa y guerrejava ab la ploma. Las "letras" las tractava en forma de ratllas desiguals, que alguns han anomenat versos, y els seus atachs al Parnás li van valdre més d'un cop el ser sollicitat "cerca" d'un "magnate".

Mes tothom no pensa de la mateixa manera y enca-ra més quan hi entran las envejas y las rivalitats. Fins alashoras, degut al estat en que's trobava la gent, un estat anormal, un estat epidémich que tenia esverat a tothom, ningú s'havia atrevit a dirli:

—Ep, mestre, aquets versos son un bunyol tan gros com aquell que vareu fer a Ultramar.

La gent ni tan sols hi pensava. No feya més que pendre precaucions contra'l baccillus d'aquella enfer-metat, contra aquell terrible insecte de potas rojas que's trobava per tot arreu, pels carrers, en somnis y fins a l'escudella y que produhia aquell estat anormal,

aquella espantosa epidemia. Com que no hi havia temps d'amagar las criaturas ni de que'ls homes robustos s'amaguessin, més d'un cop es veyia una persona bona y sana caure a terra al mitg del carrer ferit al cap o a las camas per l'aguijón reglamentari, és a dir, l'aguijón prescrit o classificat per la bacteriologia.

El pare de las secas, aquella *bravura* literaria, impune, seguia fent de las sevas, estripant ratllas, partintlas quan li semblava, badantlas a mitg camí, fent *décimas* y *cuartetos*, *sonetos* y *octavas reales*.

Las secas, com a conquistadoras, seguien tot lo que hi há per seguir sens que res las seguis. Ningú se las mirava sino pera contarlas.

Un día, a la Rambla, sens que ellas ho sospitessin, las segua un jove a pocas gambadas. Una de las secas, que lo mateix podia ser la petita que la gran, se n'adoná aviat.

—Ens segueixen—digué ab el llenguatge dels àngels a las restants, tocant a la del costat ab un bras com una serra de llagosta.

—¡Gangal!—digué l'altra.

—¡Oh!—feu l'última... Aquesta, segons es veu, era la romántica de la colla, la que encara llegia las novel·las den Lluís de Val y las d'Alfons Parrillas. Las altres ja repassavan el llibret de festejar.

Aixó del seguiment durá bastant de temps, mes no passá d'aquí ab un platonisme desesperant. La veri-

pava. L'una es mirava a l'altra ab una rialleta de despreci, volguent dir:

—No n'hi há més que un y som tres, però l'he agafat jo!

Als tres vestits d'anar per casa, d'un color de safrá lleig, rentats y tenyits més d'un cop, se'ls hi havia anat afegint ara una cinteta, ara un'altra, fins deixarlos en un estat més presentable.

La nit convinguda els balcons s'obriren poch a poch y aquells tres vestits de color de safrá lleig deixaren veure sos plechs.

Quan es varen veure totes, cada una cregué ab la traició de las altres duas, mes una veu las tragué de dubtes.

—Dispénsinme, seyoletes,—digué traduhint.—Las he molestat a totes tres, perque no sabia quina era la una, ni quina era l'altra. Además, per lo que'm proposo, és millor que hi sigan totes. Las cosas no podían continuar d'aquella manera. Per lo tant, prego que diguin al seu *papá* que cambihi aquell tercer vers de la segona estrofa d'aquella poesia "Al dos de Mayo", o que'l tregui tot, perque no més té tres sílabas de massa.

Al sentir aixó las tres noyas, havent perdut tota ilusió, caigueren contra la paret com tres fitras de dómino.

Lo demés que ho conti la lluna, que hi era. Jo, per si no he sabut donarho a comprendre, em proposava solzament donar a conèixer uns quants exemplars de certa galeria de tipos, plantas exóticas que no arrelarán may.

EL PALLOT.

ALS SRS. REDACTORS DE "¡CU-CUT!"

Molt senyors meus: haig de dirshi que'm fan passá una enrabiada y estich, fa una temporada, molt enfadat ab vostés,

—¡Oh... issa! ¡Oh... issa!

tat és que'l *fulano* feya més cara d'escéntrich que de enamorat. No obstant, las secas es passejavan triomfants fent dentetas a las de la colonia, que s'havían d'acontentar ab l'assistent pera seguirles.

Un día una de las secas rebé una lletra del xicot en perspectiva, demanantli una entrevista desde'l balcó pel dia tants. Tot aixó molt bé; mes el mal és que l'altra en rebé una segona en la mateixa forma, y l'altra una tercera lletra que deya lo mateix. Cada una de las lli verges estava gelosa del seu triomf, per lo que cap d'ellas deya res a l'altra. El día de la cita s'apre-

Quadro final.

AL ATENEU

—¿Que és aquí que fan comedia?

perque sempre'ls hi remeto
dibuixos, quèntos, xaradas,
poesias, mossegadas...
y may me publican res.

Jo prou me trenc la closca
sense taltar cap setmana,
prò may els dona la gana
d'insertar cap treball,
y els amichs y la familia
mitg se'n burlan y em critican
dient:—Si no t'ho publican
és que deu estar mal fet.

¡Si jo un dia'm pugués veure
escrit ab lletres de motllo!
¡no'n faria poch de rotllo
ni'n fora poch de felis!
Els companys, m'envejarian,
a casa, ¡quina alegríal
Si fins tinch por que aquell dia
la satisfacció'm ferís.

La dona va dir-me:—Prova
de dalshi alguna pesseta.
—Fuig d'aquí—vaig dir—rimpleta,
el ¡Cu-Cut! és molt honrat:
potsé't creus que és el "Diluvio"
que ab tot hi mercantileja

y que's ven y's regateja
com els burros al mercat.

Per provar si, al fi, m'hi posan
faré'l que fá la *Perdida*:
dir disbarats sense mida
canbiant las parts del mon;
o bé aniré a La Garriga
a veure si en alguna era
puch trobar la calavera
d'algun altre hipparión.

¡Qui pugués sè en Corominas,
en Planas, Collaso, Comas,
en Buen o algun d'aquets homes
que tant els hi han posat!
o millor, en Chirigotas;
fins devegadas... mecatxo
envejo a n'aquet... borratxo
que hi ve sovint retratat.

Publiquinme *algo*; es negoci;
¡que no veuen que aquell dia
jo sol els hi compraria,
pel cap baix, deu mil ¡Cu-curs!
per ferne una gran remesa
a tots els que'm coneguessin
y perque aquets en donguessin
també a n'els seus coneguts?

Insertin, donchs, els meus versos,
encara que no ho mereixin.
Peró ara no'm descobreixin,
dient que'ls faig aquet prech;
perque, si no, quan jo sigui
redactor d'un setmanari,
si *algo* hi volen publicarhi
els donaré *mico sech*.

EMADEYGE.

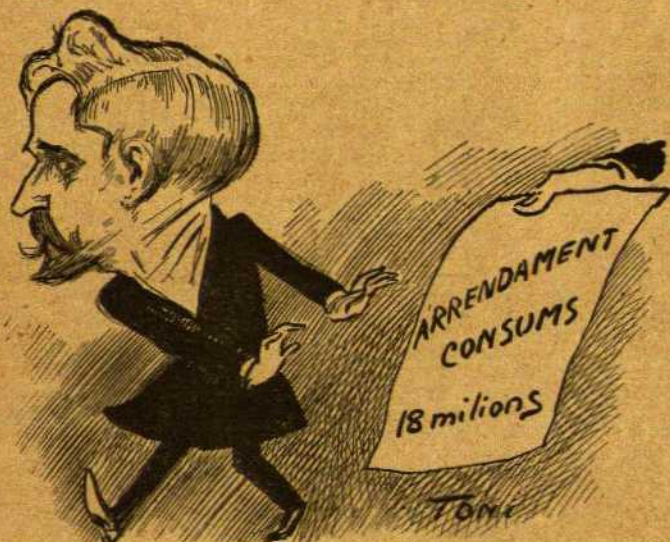
¡Quina una se'n va pensar en Palencia! Perque a mi
ningú'm treu del cap que aixó de comensar las vetlla-
das del *Ateneyo* pel Principal, tot ha estat cosa de
cénxoras y compares y comares... astucias pera fer
anar gent al Principal. Si és aixís, que bon profit els
hi fassi a n'en Palencia y a donya María, donchs jo, a
pesar de lo que puguí dir l'Urrecha, no'ls hi vuy cap
mal.

Fins vaig tenir certa satisfacció el día de la vetlla-
da del *Ateneyo*, al veure que'l públich que va assis-
tirhi era casi *numeroso*. Y no'ls dich res de la que va
tenir l'Urgell, al veure que al menos aquella nit tenia
algú pera canbiar impresións.

El cas va ser que va anar gent al Principal, ab tot
y la pluja y el vent que regnava y que, bufant de trai-
dor, en un girant d'ulls se us en enduya'l barret del
cap, li feya donar alguns giravolts y quatre o cinch
tombarellas y ne parava fins a deixar-lo nedant al
mitg d'un toll d'aigua dels molt *numerosos* que, du-
rant set o vuit días, varen convertir la nostra ciutat
en una mena de Venecia fangosa. Parlo per expe-
riencia.

La novetat que va oferirnos la comissió de teatres
del Ateneu, va ser la de donar, abans de la represen-

EL QUID DEL ARRENDAMENT

—No senyors, no; a 18 milions no farém res; a 17 hi teníam més la videta.

tació de las obras que figuravan al programa, una conferencia científich-literaria, en la que'l seu autor va provarnos la influencia de las *curvas* en l'oratoria y la del teatre en las costums. El primer aspecte va tractarlo plásticament, dibuixant en l'aire ab la mà dreta (ab l'esquerra hi aguantava las *cuartillas*) parábolas y circunferencias, círcols y semicírcols, óvols y espirals. Alló era una *geometría plana* en acció. En cambi, de la boca del disertant ne sortia una veritable deu d'elocuencia. Per aixó al acabar la seva plática, várem quedar tots enterats y convensuls de que als demés països d'Europa hi ha més cultura que a Espanya y de que'l medi més segur pera la regeneració del nostre poble és la celebració de las "Vetlladas del Ateneu." Sobretot si en aquestas se representan obras tan colossals com la "Risa de Grecia" del niño Marquina.

Després de la plática preparatoria, va venir la representació de la "Escuela de los maridos", trasplantada de Molière pel seu imitador espanyol Moratin y la de las "Castañeras picadas" de D. Ramón de la Cruz.

En todas duas obras varen fer els actors els possibles pera estar a l'altura de las circunstancias, però no varen arribar a conseguirho; de *dallonsas* y de bon actor se n'ha de venir de mena. Com de tot.

Per la meua part, puch dir que vaig sortir del teatre *mohíno y cabizbajo*. Alló de veure fer papers de criatura ingénua a personas que *ya peinan postizos* no m'ho podia empassar: se'm posava malament, com se m'hi posavan aquells discreteigs de l'obra de Molière y Moratín, dits ab ben poca discreció per uns actors acostumats a enganyar al públich bonatras ab focs d'artifici.

Lo únic que va anar mitg be va ser l'indumentaria (ab tot y ser de guardarropa) y las "Castañeras picadas." Se ven que'l sáinet de Ramón de la Cruz el

sentían 'més' que la comedia de Moratín y Molière, els actors de la companyia de la Sra. Tubau.

Per lo demés, l'influencia de la comissió de teatres del Ateneu, no s'hi va conèixer en res a la representació. Només s'hi va conèixer en el públich, entre'l que hi figuravan els més distingits *snobs* barcelonins, que discutían als intermedis las obras representadas, com si fossin novas.

Y realment: per ells ho eran.

VIOLÉ.

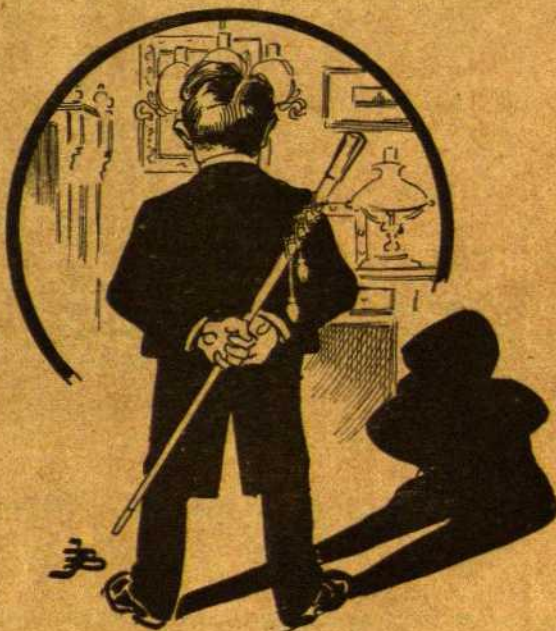

Delicadesas

Senyors del Brusi:

Quan un diari pretén sintetisar la causa del ordre, fentse ressó de la opinió sensata, arribant fins a navegar, si tant convé, contra la corrent d'una opinió descarrilada per una impresionabilitat, las més de las vegadas morbosa, cal que aquet diari sápigam mantenirse en un estat d'ànim superior, no doblegantse may ni fins devant de las conviccions o conveniencias particulars dels seus mateixos adeptes, molts dels quals, no per portar millor roba, deixan potser de pensar com puga ferho el més infelís metz'lúrgich, quan se tracta de lo que afecta a lo que s'ha cingut en dirne la *idea*.

SORPRESA NATURAL

—Hombre, qué raro! ¡Hay muebles!

Y cal, además, que s'enlaira lo suficient per no caure en las ridiculesas del sectari, que no pot prescindir de veure'ls fets y las cosas sinó a través del partit pres que li entela els ulls. Y li cal també, y per demunt de tot, adoptar una actitud de fermesa noble que ofegui per complert el temor d'una baixa de suscripcions o d'una trencadissa de vidres de la redacció.

Y com que de tot aixó el *Brusi* pretén tenirne fama, és per lo que convé esbrinar si aqueixa és en tot cas justificada.

.

Al aprovarse per unanimitat al Ajuntament el que aquet contribuís ab 15,000 pessetas a l'erecció d'un monument a n'en Pi y Margall, formula el *Brusi*, ofés en sas més puras conviccions (n.º del 4 de Desembre) una mitja excomunió contra certs elements, que ell considera com propis, per no haver expressat son vot en contra, ja que la votació tingué lloch sense que cap regidor s'aixequés a preguntar perque dit monument s'erigia. Y diu:

“¿Por haber combatido constantemente a la religión católica? En este caso no podían votar en pro los católicos.

“¿Por haber atacado constantemente la monarquía? En este caso no podía votar en pro ningún monárquico.

“¿Por haber sido el propagandista y jefe de la federal que tantos días de sangre, luto y vergüenza proporcionó a España? En este caso no podía votar en pro ningún hombre de orden.”

A primera vista aqueixa argumentació sembla de una llògica perfecta. Realment, aixó de que un monárquich, un catòlich o un home d'ordre, voti un monument erigit a un home públich de conviccions contraries, resulta una mica fort. Però és que podria donarse el cas de que's tractés d'algu que després de ser lo que fou en Pi y Margall, fos además un gran home a qui la seva patria degué grans serveys o días d'explendor, passats, presents o futurs. Y en semblant cas, molt hipotètic desgraciadament, ¿li sembla al *Brusi* que'ls seus arguments tindrian gran forsa? Gens ni mica, perque'ls fets ab sa magnitud els convertirian en migrants, arcaics y carrinclons.

Seguint semblant procediment, també en Mir y Miró, l'Odón de Buen y demás conspicuos de la pandilla pseudo-republicana-libertaria, devian oposarse a que s'aixequés un monument a mossen Cinto pel sol fet de que era capellà. Y si aquets senyors varen guardarse bé de fer us de semblant argument, ¿per qué no havia de guardarsen el diari més entenimentat de Barcelona?

.

Els arguments per combatre lo que podríam dirne *mania monumental*, han de ser d'un ordre més enlairat.

Per de prompte, aixó de que al endemà de morir un home y quan sas cendras son encara calentas, ja's parli d'aixecarli no ja una simple estatua sino un veritable monument, és una cosa que repugna a un cert bon sentit que ben clarament indica la conveniencia de deixar passar bastants anys y, si pot ser, deixant semblant tasca per un'altra generació, a fi de que calmadas las passions de moment o els entusiasmes irreflexius, puga apreciarse ab major serenitat de judici la poca o molta trascendencia dels actes realitzats per un home. Y és que hi han cosas que per véurelas be, cal mirarlhas de lluny.

Deu anys enrera, per exemple, hauria sigut inoportú lo d'aixecar un monument a n'en Rius y Taulet, qui per realisar sa obra magna, la Exposició Universal, potser havia tingut massa complacencias ab els vividors de llavors y ab molts artistes y industrials de pa sucat ab oli, que ab tota la bona intenció no haurian parat fins a convertir la ciutat en un museu de adefessis. Però d'aixó ja ningú se'n recorda avuy día, quedant tan sols de manifest als ulls de tothom el gran bé que feu a Barcelona.

No és fácil que las generacions vinentas pugan dir al're tant dels monuments erigits, no pel poble,

sinó pels partits respectius, a n'en Cánovas, en Sagasta y en Pi y Margall. Y és que'l recort més viu que deixarán els dos primers, no será altre que'l de una desmoralisació administrativa, que donant lloch a un déficit enorme, enjega al botaván lo que'ns restava de nostre patrimoni colonial. En quan al recort que deixi el darrer, potser encara siga més migrat, donchs no anirà lligat ab grans gestas ni ab grans desfetas: un home honradament tossut, ple de bonas intencions, frustradas totas, que al morir deixá per tota herencia un partit trossejat y sense cap visible ni possible. Sort, potser, que sa fama de literat y d'home recte omplirà els buits y llacunas de sa vida política.

Per la rahó de ser dedicat exclusivament al home de lletres, quals obras han traspasat las fronteras de sa patria, el monument de mossen Verdaguer és potser el que nostres descendents trobarán més justificat. Com sas obras passarán a la posteritat, no és probable que aqueixa hagi de preguntar qui era el tal subjecte. Y encara que aixó no fos, el poble en conjunt sempre veuria ab més bons ulls un monument aixecat per ell mateix, que qualsevol altre erigit per la familia del finat, per sa familia política, o, lo que és pitjor, per la empastifadora iniciativa oficial.

També s'era erigit pel veritable poble el del doctor Robert. ¿Per qué? Aquí'l cas ja resulta més complex y potser sense precedents. ¿Es que'l doctor Robert tenia la talla d'un Lister, d'un Virchow o d'un Pasteur de fama universal? ¿Es que com polítich y estadista podia compararse ab un Cavour y un Kossuth? No. ¿Donchs que hi vey a ell el poble? El poble hi vey a un metje il·lustrat, altruista y simpàtic; un bon patriota a prova de sacrificis y, per damunt de tot, un home d'una honradesa immaculada que s'havia posat al cap—y tingué de posarsho als peus, com tants de altres—moralisar nostra administració municipal, provincial y fins nacional, per lo vist immoralisables. Més que son gran talent d'assimilació, que en tan alt grau posehia, fou l'aureola de honradesa que semblava circundar el cap y el cor d'aquell patrici, lo que sugestioná, y sugestiona encara, al poble induint-lo a erigirli a correueta un monument.

Y el monument será, perque quan tot un poble vol una cosa, mal que siga extemporania, la cosa és.

.

Fent aquestas, o semblants reflexions—que nos altres fem, exposantnos a ferir la susceptibilitat de molts de nostres lectors—hauria estat el *Brusi* més en caràcter, que no pas cridant indirectament al ordre, ab esperit bon xich sectari, a alguns de nostres regidors qual honradesa ha sigut obertament atacada, ab tota la mala fe y segonas intencions, pel diari més canalla de Barcelona, y posada en dupte, per medi de retencions llenzadas en ple consistori, per aquella colla que no creu ab els tribunals d'honor, pels motius que ella sabrá, sense que cap altre diari, passat de la *Veu*, hagi sorrit a la defensa d'aquella honrada comissió de consúms que tanta nosa fa a més de quatre.

Al menos els altres diaris, al ressenyar la part més llarga y revolta de la sessió en que hi havia el plan preconcebut d'atacar ab tota mena d'armas a dita comissió, ho feren ab l'extensió suficient perque pogués qualsevol ferse càrrech de la brillant defensa que d'ella feu un dels nostres, fent confessar al mateix senyor Mir, qui exercia d'empaitador *en cap*, que no podia duptarse de la honradesa dels individus que la composavan.

Mes el *Brusi*, ni aixó va fer, limitantse a incloure tot dit debat en solas nou ratllas.

Vaja, no s'hi cansin.

FLAVIUS.

L'ORFEO CATALA A VALLS

L'Orfeó devant de las Casas Consistorials en el moment d'entonar "Els riquets de Valls".
(Fot. de Rozada)

L'Eco de Navarra califica de separatista a la Comissió de las societats econòmiques barceloninas portadores del missatge al Rey "pidiendo que se declare oficial el dialecto catalán."

¿No'ls sembla que'l tal Eco te més tirat de ser ressó de lo que desbarran a Madrit que de lo que opinan a la regiójahont se publica?

¿Y un paperot aixís gosa titularse *Eco de Navarra*, d'una terra eminentment regionalista? *Ná, barra.*

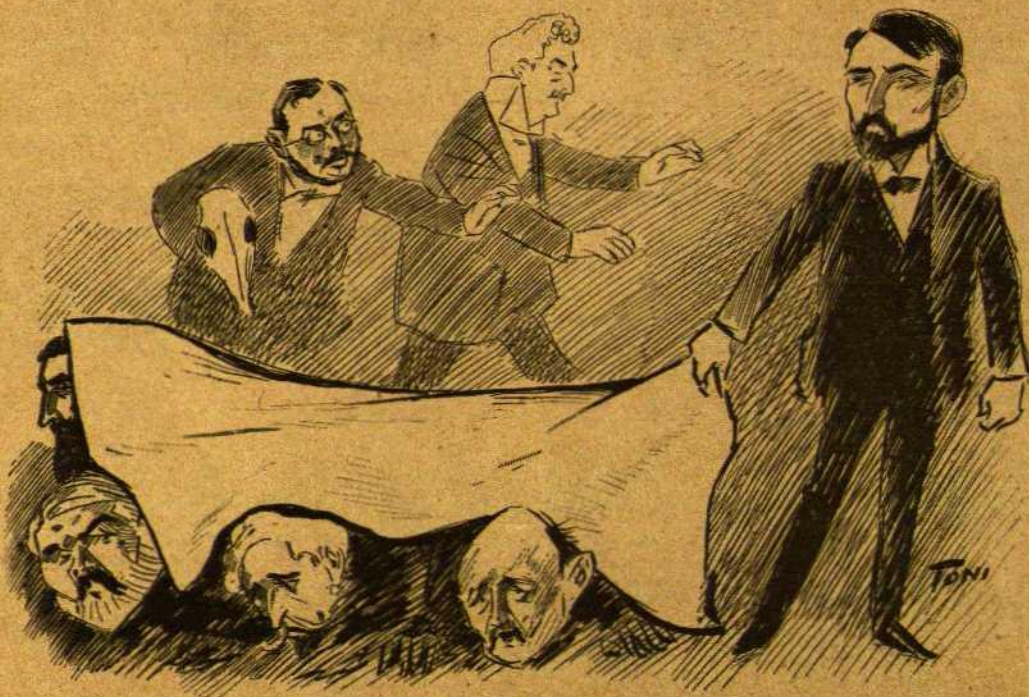
L'Heraldo de Madrid, corresponent al divendres, publicava un telegrama de Barcelona donant compte dels darrers aiguats del Plá del Llobregat en el que s'hi feya constar el següent extrém:

"Se considera perdida la cosecha en todos los campos del Llano de Barcelona."

¿Quina cosecha? Perque a n'aquet temps els camps son rasos com el cervell del corresponsal que ha escrit aixó que—dit sigui de pas—és un *perdido* en servey actiu.

Es veu que en aquella casa están tan be de Geografia com d'Agricultura.

EN LA SESSIÓ DEL DÍA 11

L'Odón y en M. y M. (A duo:)

—Per favor, senyor Cambó,
no tiri tant de la manta

que se'ns veurá tot el joch
si vosté ensenya la trampa.

Copiém de la *Veu de Catalunya* del divendres:

"El banquet que'ls regidors havian pensat donar al ex alcalde don Joan Amat com testimoni de simpatia, y que estava anunciat per demá, dissapte, ha quedat aplassat.

Sembla que a consecuencia de lo ocorregut en la darrera sessió, alguns regidors han perdut la gana."
O potser el menjar.

El día 8 del actual l'Orfeó Catalá va anar a Valls a donar un concert a instancia dels catalanistas de aquella ciutat que's feren intérprets en aquet cas dels desitjos de tots els vallessenchs.

Res dirém de la rebuda que's va tributar a la primera de las nostras associacions corals perque la premsa ja n'ha parlat; no més recordarém—anant de dret al nostre propòsit—que totas las societats econòmiques, polítiques y de cultura ab que compta Valls, varen empaliar els seus balcóns y varen issar bandera en els mateixos... excepció feta del casino dels republicans unitaris caciquistas.

Y no sols els *perdidos* vallessenchs no varen tributar cap homenatge als orfeonistas, sino que tenint els balcóns guarnits del día abans ab motiu de haverse celebrat un ball al local de la seva societat, varen desgarnirlos a correuita bon punt el tren expedicionari entrava a la estació de Valls.

Aquesta grosseria va sublevar a tota la població culta, per més que'ls orfeonistas y els seus acompanyants varen tenir una verdadera satisfacció ab lo succeït, donchs a dir veritat no'ls hauria honrat gaire que una gent com aquella els hi haguessin fet avinentas las sevas simpatias, com tampoch se'n varen extrañar gens perque ningú ignorava que aquells elements varen ser els que apoyaren a n'en Mir y Miró las duas vegadas que's va presentar candidat a la diputació a Corts per aquell districte, y ja és sapigut que a n'en Mir totas aquellas manifestacions d'amor a Catalunya y al seu art y a la seva literatura que sol fer al Municipi de Barcelona, no li passen de las dents.

Deya l'altre día la *Perdida*, tractant de vindicar hi-

AL PARCH

La senyora de la "sombrilla"

pócritament la memoria den Pi y Margall, a qui havia ridiculitzat cent vegades:

"Cuando Pi y Margall y todos los republicanos decíamos, que la previsión aconsejaba otorgar la autonomía a los cubanos, los canovistas, los sagastinos y todos los monárquicos nos llamaban filibusteros."

¿Tu, embustera de set solas, vas aconsellar la concessió de l'autonomia als cubans?

Et desafiém a que'ns citis un sol text de las tevas columnas en comprobació de que en aquella época defendías lo que solapadament ara afirmas.

En cambi nosaltres te'n podríam citar a centenars en els que predi-

cavas l'extermini dels heróichs fills de Cuba y el sacrifici inútil dels fills d'Espanya, tot elogiant els procediments sanguinaris posats en pràctica per un general amich teu pera acabar la guerra.

¿Y ara dius que vas aconsellar la autonomia?
Hipòcrita, farsant.

En Silvela, parlant de la qüestió del Marroch, ha declarat que la derrota de las tropas del Sultá no tenia cap importancia per ser sapigut—segons ell—que en las guerras civils els primers triomfs sempre acostuman a ser dels rebeldes.

Aixó va com va, don Paco; miris: els insurrectes cubans varen comensar perdent y acabaren guanyant.

L'Odón de Buen diu que no creu ab els tribunals d'honor.

Ab els tribunals be hi há de creure, porque ell de bons o de dolents en forma part; en lo que potser no creu és ab l'honor.

Per últim, els senyors de la Comissió de Consúms es van decidir a dimitir els seus càrrechs ab gran contentó dels que en plé Consistori reconeixian y alabavan la seva honrada gestió, y privadament feyan, de comú acord y pel compte que'ls hi tenia, ab el *Tarugata del Diluvio*, aquellas asquerosas campanyas de difamació en contra de dita Comissió.

Nosaltres, pera recompensar las sevas gestions famélicas y porque com a ciutadans de Barcelona tenim dret a dar el nostre parer, proposém que, ampliant fins a dotze la Comissió de Consúms, siguin els que la componguin els regidors següents:

President: Mir y Miró; Vocals: Odon de Buen, Selvas, Buxó, Gispert, Serrallera, Lluch, Grañé, Ruiz Alá, Berenguer, Estrany y Fabra Ledesma.

Fora una Comissió, que responnent a la necessitat que té Barcelona de diner, s'hi juntarian las necessitats que ells tenen, que no son pocas, de demostrar al

—No's violenti, senyora, que ja m'hi giro d'esquena.

UN LLIUREPENSADOR DEISTA

"Jo prego a Déu...!" (Riallas.)

(De la sessió del Ajuntament del dia 11)

poble que quan se parla de satisfer *necessitats*, consideren les dels barcelonins com a propies y... *taday* *pobresa*.

Si'ls *perdidos* s'apoderan de la Comissió de Consums, tenen el propòsit de nomenar quefe dels burois a n'en Junoy; res, un altre *perdido* colocat.

Las *Noticias* tira bala rusa contra la seva vehina la *Publicidad*, ab motiu de las célebres votacions del arrendament de Consums, y malgrat l'espatech y terratrèmol, no's dona per enterada y fa'l sort; no per res, sinó perquè té a casa roba bruta y perquè'l *Chirigotas*, que és tan valent y tan desvergonyit per insultar a infelissos, calla com una gallina quan se recorda de lo que pesa una ma o de la forsa d'una puntada de peu, y nosaltres creyém, si la memoria no nos es infiel que'l Director de las *Noticias* alguna vegada l'ha deixat com nou a plantofadas, y vaja, l'home deu estar cansat de fer el valent y rebre: ¡si al menos tinguessin en Lerroux!!

Al Saló de conferencias o de murmuracions del Ajuntament, várem arregarhi l'altre dia la següent frase en un grupo de regidors:

—Be, ¿Sábeu per qué és anticlerical en Jofra? Perquè'ls frares van descalços.

No cal recordar que'l regidor del esmentat apellido és sabater, però además és sabatassas, lo qual és molt diferent per més que'l senyor P. del O, ben antidemocràticament per cert, ho involucra en una sola cosa

en el penúltim número de la *Esquella de la gana*.

Velshiaquí que nosaltres per la nostra cucutaire voluntat varem donar autorisació a un amich nostre, en Lluís Bartrina, pera publicar unas tarjetas postals—quin facsimil haurán tingut ocasió de veure'ls nostres lectors en la secció d'anuncis—a propòsit pera felicitar las festas de Nadal.

Las postals de referencia, que son dibuixadas per en Cornet, representan al pagés de ¡Cu-Cut! a dalt d'un automòvil carregat de botellas de xampany, neulas, cigarros, etc., etc... Com que la postal ha fet forrolla y en pocs dias se n'han despatxat molts milers, velshiaquí que un aprofitat, per no dirli un'altra cosa, ha volgut ferhi'l seu negoci, plagiant desvergonyidament la postal, a la que sols hi ha introduit algunas lleugeras modificacions, però fuselladas també d'altres dibuixos del esmentat caricaturista.

Empró, fins aquí la cosa no passaria d'un llatrocin vulgar, però lo cinich, lo que no té nom, lo escandalós, és que l'autor del plagi, el que ha aprofitat el prestigi del nostre setmanari pera ficarse alguns rals a la butxaca, és un imitador servil den Cornet, quan no plagiar d'aquell, sense paliatius; és un subjecte enemich particular de ¡Cu-Cut! y enemich del catalanisme, al qui ha ridiculizat un sens fi de vegadas en las sevas caricaturas.

Nosaltres, en perfecte ús del nostre dret y amparats per la ley de propietat literaria y artistica, hau-

EN BERENGUER Y LA INCUBADORA

—¿Y per mi, senyor de la incubadora, no me'n trobaria cap que'm rebaixés la creixensa?

riam pogut retirar immediatament de la circulació las postals falsificadas, però no ho hem fet per llástima. ¡Qué més vergonya pera aquell infelich enemich nostre que haver pogut fer bullir l'olla alguns días gracies a la nostra munificencia!

Ha sigut processat el regidor de Badalona, senyor Blanch, per haver denunciat las immoralitats caciquistas del Ajuntament d'aquella ciutat.

Segurament que'l senyor Blanch, al rebre tal noticia, devia quedar-se blau, diferent de lo que'ls ha succeït als que s'han querellat contra l'esmentat senyor, donchs aquets si que no han canbiat poch ni molt de color.

Altres en son lloch s'haurian tornat rojos de vergonya, però aquet és un matís que no hi entra en la seva gamma.

Al últim l'Urrecha ha trobat el bon camí. Veyent que la crítica dramática no li rehiu, s'ha posat a crítich de pantomimas.

El dilluns publicava al *Eco de las cloacas* un *bien pensado y mejor escrito artículo*, llarch com un día sense pa y pesat com una oda den Marquina, en el que s'ocupava d'una gran pantomima representada pels *Onofris* y titulada "El forzado de Tolón".

N'hi havia pera sucarhi cadiras y llogarhi pa, que diu un amich meu... ¡Alló era crítica profunda! Tan profunda, que si'l seu autor no ho hagués sigut de temps, s'hi hauria arribat a negar.

¿No hi hauria medi de que a n'aquet bon senyor li donguessin a l'Aduana una mica més de feina, no deixantli estonas vagativas pera escriure crítica teatral?

Perque si aixó continúa, aviat será qüestió d'anar a Bombay, per més que hi hagi peste bubónica.

El Dr. Munyon, el célebre *ciralo todo*, se despenjava l'altre día en un dels seus anuncis ab la següent profunda sentència:

"Si sopeu tart, procureu ferho en un bon restaurant."

Home, per aixó no's necessita ferse retratar en tots els diaris, ab aquell dit aixecat enlaire y en actitud de fer profecias.

Y la proba és que nosaltres no necessitem res d'aixó pera completar tan sublim pensament en la següent forma.

"Si sopeu, tant si és tart com si és aviat, feuho sempre en un bon restaurant." Sempre'n sortiréu millor que a cal afarta-pobres o a la dispesa hont se ven condemnat a menjar el que escriu aquestes ratillas.

Els diaris de Madrit que fan política centralista—gairebé tots com si diguessim—combaten el missatge redactat pel senyor Maragall que han elevat al Rey las societats econòmicas de Barcelona.

Meno. Ja ho sabiam. ¡Com que si'ls hagués hagut d'agradar no hi hauria hagut motiu d'escriurelli...

El senyor Bernau, cantor de las excelencias del *Blanco y Negro*, segueix afavorintnos ab la seva graciosa col·laboració.

A seguit publiquém el seu treball corresponent a l'actual setmana, sense posarhi ni treuren una sola coma:

"Redactores del Cucú!"

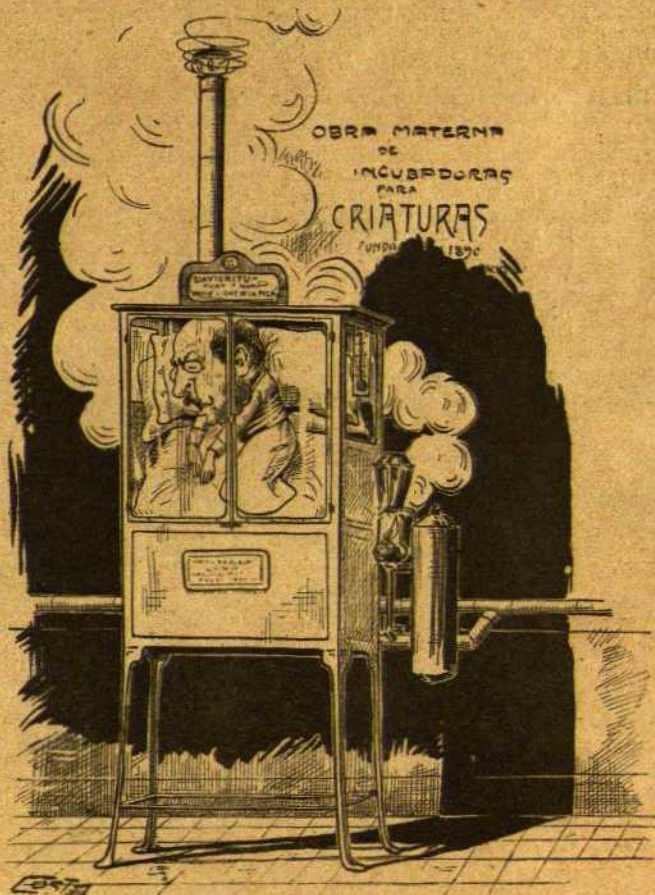
Muy Sres... de Vds; enterado por un amigo mío que tiene la desgracia de haber querido aprender la mal sonora (lengua) anti-española, de que mi carta dirigida á Vds ha sido copiada en su semanario, en primer

lugar no les doy las gracias puesto que segun se desprende de su contestación, no las merece.

Cuanto á los retratos de familia reales y sobre todo de nuestras primeras figuras españolas, toda cabeza un poco sana lo encontrará mucho mas aceptable que vuestros mamarrachos grotescos y burlones unas veces contra vuestras mismas personalidades catalanas otras contra nuestros dignos gobiernos y lo más criminal ridiculizando elevada personalidad que D. G. muchos años.

De todos modos nos cabe la esperanza de que no solamente habrá quien imite a nuestro gran ministro Romanones, decretando la anulación de la enseñanza del Catecismo en catalán, sino que espero ver dentro poco mucho más, y ojalá se les ocurriera el empleo

EN XAVIERITU EN INCUBACIÓ

Varen ficarlo aquí dins al dirse que fora alcalde

ab l'objecte que guanyés un dit o dos més de talla,

de la (lengua catalana) considerada como lengua extranjera en territorio español.

En justicia lo debieran haber hecho, los ministros en pleno consejo es prohibir ninguna clase de periodicos que fueran catalanes.

Adios marqueses de las *barras* que á D. G. no les falta *barra* para tiempo y que si fuera por mi todos á la *barra*.

J. Bernau.

13 Dbre 1902."

Asta otra, senyor Bernau.

Al Govern Civil de Madrid s'hi presentà un tal Obregón, comandant d'infanteria, denunciant que en el *Círculo de la Unión Artística*, establert al carrer de la Montera, número 10, es jugava als prohibits, ab trampa, y que a n'ell feya poch que li havian guanyat algún diner maltractantlo per postres.

El governador va ordenar la clausura del Círcol en qüestió.

Vostés creuran que la Junta directiva del tal Círcol es compón de *Nelos, Capellanets, Quimets xerraires*, etc.; donchs no senyors: llegeixin.

Marqués de Alta-Villa, *Presidente*.

Duque de Sessa, *Vicepresidente*.

Marqués de Benjú, *Vocal*.

Aixís ho explica el *Diario de Barcelona*.

No sabem de qué devia queixarse el senyor Obregón.

Perque, vaja, els espanyols ja hi estém acostumat a que'ls comtes y marquesos ens donguin el *pego*; y, además ja se sab que Madrid no és res més que un *círculo vicioso*.

Hi há gent que de tot s'extranya.

Diu el *Ciero*, ab aquella tranquil·litat que'l caracterisa, parlant de l'arribada del rey de Portugal a Madrid:

"El monarca lusitano no venia de uniforme y por consiguiente no ha habido formación de tropas."

Mira Mencheta, Mencheta,

que may et corretgirás.

Be n'has dit de tonterías,

be n'has dit de disbarats.

Y no't pensis, no tremolo

per las que has deixat anar.

¿No sabs las que'm preocupan?

Donchs, mira: las que dirás,

si viu gaire el teu diari...

poca solta... *Universal*.

Gargots y Coloraines

La "Sociedad Artística y Literaria de Cataluña" (aixís, en castellà, pera que vesteixi més) ha organitzat a can Parés una exposició d'alló més interessant.

Ab tot y ser també *literaria*, la *societat*, ab els dos o tres anys que compta d'existencia, no ha estat encara per literaturas, haventse contentat només ab organitzar exposicions *artísticas*. Fins l'Urgell, que n'és l'ànima, n'ha tingut prou cada cop ab exposar quadros representant lo de sempre y altre cop lo de sempre. Anéu a can Parés y no hi veuréu un sol drama del eminent pintor, sinó uns quants quadros molt ben pintats, reproduint els assumptos melancòlics que son la seva especialitat y que li donarán molta més fama que las sevas obras teatrals.

He dit que l'exposició resulta interessant y m'hi ratifico, donchs hi figuren algunas obras ben dignas d'alabansa. Además de las del Urgell, que son tractadas ab la mestria acostumada en tan excelent pintor, n'hi há de ben notables firmadas per en Graner, en Galwey, en Feliu de Lemus y altres artistas de mérit reconegut.

El primer exposa alguns efectes de llum natural que enamoran y encisan; el segon, diferents paisatges plens de vigor com tots els seus y el tercer una sola obra, *Profil de jeune fille*, tractada ab el *savoir faire* y la seguretat que constitueixen las principals cualitats de dit pintor.

També son ben hermosos els quadros den Tamburini "Reveria" y "Dins del bosch," aixís com algunas notas de paisatge den Tolosa y un parell de marinas den Vilallonga.

¡Ah! En Brull també hi té algunas obras capassas de fer estremir d'enveja dintre la seva tomba al mateix Viladomat. ¿Qué hi fa que siguin desdibuixadas y brutas? El cas és que agradin al autor.

FOLCHI

Calendari de ¡Cu-Cut! pera l'any 1903

Aviat tindrà lloch l'aparició del nostre CALENDARI, quins treballs de confecció tocan al seu terme.

Un xiquet més de paciencia y prou.

Bons mots

Rasgo de caballerositat:

Un passatger del tranvia a una senyora botaruda que ja fa temps va dreta a la platatorma del darrera:

—¿Que vol seure, senyora?...

—No, no cal; no's molesti...

—Cap molestia... ¡Si també tinch de baixar aral...

—¡No sé perque fumas abans de dinar!... ¡Si t'es-tessis de fumar tindrias molta més gana!...

—Per aixó precisament fumo... Pera no tenir més gana... Ab tres mesos de festa y anant a *mánlleu*, no mes hi faltaria que'm creixés la *cassusa*.

MACOS Y MICOS

MACOS: J. M.ª R.; Johan Calma y Companyia; Valls; *Petacantis de Badalona*.

MICOS: J. Ll. B.; A. C. G.; M. C.; J. B. S.; D. M.; A.; I. P. C.; B. A.; Ernestamils; J. V. R.; A. M.; *Aristótil*; A. O. J.

B: ¿Vol dir que cal ferho constar lo que'ns diu en la seva carta? ¡Si tothom sen va adonar y en aixó precisament consistia la gracia.—*Sanch de Pussa*: Aniran alguns dels *Bons mots*.—*Joseph*: Aprofitaré la idea.—B. P. C.: Si la seva composició la várem posar entre'ls *Micos*, no hi cap més per part seva que resignació. Els nostres fallos son inapelables.—*Quim Marimón*: ¡Per mor de Deu no ho fassi públich en cap més diari lo que ha descobert de nosaltres, perque'ns desprestigiaria per tota la vida!—*Sabi matemàtic*: ¿Per qué? Perque no'ns hi cabem.—M. D.: Ha passat la oportunitat pera la publicació de la seva poesia.—J. T. y C.: *Memo*: M. G.: Gracias per l'interés que's pren per nosaltres.—F. N.: Anirá alguna cosa.—*Chops*: Aprofitem la idea del seu dibuix com tindrà ocasió de veure. Ab un rich més de correcció d'estil el seu *nnof* hauria sigut publicable.

(Quedan cartas per contestar.)

Concessionaris exclusius
ROLDOS Y C.^a
37, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
pels anuncis
37, Rambla del Centre, 37

CALLICIDA LLUCH

Mata'ls ULLS DE POLL

y tota classe de DURICIAS

Preu: UNA pta.

DIPÓSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer, Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejandre, Independencia, 8; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123, Sant Gervasi (Barcelona) y principals d'Espanya y América.

Brisas del NILO

Es el millor dels savons per sa economia, perfum y puresa. No perjudica la pell. Son preu es de 50 céntims de pesseta la pastilla. — Drogueria de Joan Ferrer y Torelló, Portal del Angel, 2.

BRIANS

interns en la gargamella, estómac y bufeta; externs, en la pell, òrgans genitals, matriu, ulls, parpelles, nas, etc., etc.; curats radicalment pel Xarop depurant Mutgé.— 5 pessetas ampolla. Medicació fàcil y agradable; 15 anys d'èxit. Venda en farmacies y droguerias. Consulta: Doctor Mutgé, Mendizabal, número 15, principal; de deu a onze y de duas a quatre. — Barcelona.

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Batxada de Cervantes, núm. 3. — Prop del Bolal

¿TENIU TOS?

proveu las pastillas del

Dr. SASTRE Y MARQUES.-Hospital, 109

Els metges recomanan

L'OLIDE FETGE DE BACALLÁ

de Botta y Baltá

per ser de fetges frescos, purament medicinal y rebut directament de Noruega.

Dipòsit: Farmacia de Botta y Baltá

Rambla de Catalunya, 1—BARCELONA—CAP SUCURSAL

NERVIS

la epilepsia, histèric, convulsions, vertichs, tremolors, insomnis, migranya, dolors neuràlgics, palpitations y demés accidents nerviosos se curan sempre ab l'ELIXIR BERTRAN ¡16 anys de gran èxit!

Venda: Farmacia Bertrán, Plassa Junqueras, número 2

TAMARINDIS VINTRÓ

CONSERVA LAXANT Y REFRESCANT de gust agradable; cura'l restrenyiment, morenas, congestió cerebral, infart de fetge, embús del paidor, desvaneciment, migranya, etc. Farmacia VINTRO, Corts, números 211 y 256 y demés farmacias.

Preneu la Solució Cases

y tindreu gana, robustesa y salut

Farmacia Puchades y Cases.—Plassa de la Llana, 11

FELICITACIONS

Gran dipòsit de cromos desde las classes més econòmiques a las de més luxe, pera las bonas festas de Nadal.

¡Més de 10,000 dibuixos diferents!!

Venfu a veure las mostrars y quedaréu encantats de tan bonichs y baratos que són.

Basar Parisièn.—Jaume I, número 6 y Escudellers, 11

A casarse tocan

Pera regalos de boda compreu a gust a la fàbrica, Jaume I, número 17. Unica premiada

NOTAS UTILS

Multitud de dolencias consideradas incurables o rebeldes, especialmente el histerismo, neurastenia, «jaqueca» o migranya, insomni, neuralgias, parálisis, malaltias de la pell, anemia, clorosis, nutrició insuficient, etc., es curan per complet sense pendre medicament, mitjansant la dutxa y el bany elèctric, la xispa y el buf elèctric y altres procediments electro-teràpichs, propis de la concoreguda POLICLINICA del Dr. Ballester Marín; procediments que, a sa reconeguda eficacia, uneixen la recomanable condició de no causar el més petit dolor ni molestia. —Conde del Asalto, 18.—De 11 a 1 y de 4 a 7; dias festius, de 9 a 11.

¡FUMADORES!

¿Voléu fumar bon paper?

Proveu l'acreditat

DIPÓSIT A BARCELONA.—HOSPITAL, 19

¡Cu-Cut!

Tarjeta postal de Nadal, per CORNET. Se ven a tot arreu.— Preu 10 céntims. Pera vendre a l'engrós: Ll. Bartrina.

Pelayo 3, 2.º—Barcelona

PANALLONS

No'n tindreu pas empleant el **TOPICH FITA**. Curació radical y segura.—De venda: Berrell, 37, farmacia, y en las que están ben surtidas.

JOANET

Ha arribat el teu Papá y desitja véure't hont sempre has estat. Nodeixis d'anar a véure'l o escriu hont ets.

Mitjas y mitjons
sense costura

en llana superior, están, llana y cotó, fil d'Escocia, sedalina, etc. Son las més comodas, de més durada y las úniques que tenen adop perfecté. Confecció a mida pera ciclistas, futbol, & Antiga Fàbrica de F. Vieta Non St. Francesch, 5, junt al carrer Escudellers

EL MATRIMONI SILVELA-MAURA

—¡Bof quatre días que som casats y la dona ja se'm posa las calsas.